

Със силата си ти не ме уплаши нивга,
 Ни с наказания можа да ме смириш.
 Аз ида от поземията непрогледни
 По горд, по твърд по дух, по страшен за борба—
 О, богове, свидетели бъдетѣ вие,
 Че аз не ще се отрека от себе си:
 Добро да правя без страх от страдане ново.

Първият рудничар
 Кому се той кълне?

Вторият рудничар

От друга вера е.

Старият дудничар.
 Езичник е, езичник е.

Рудничарите

Тъй...тъй...

Прометей

О хора,

Не Зевс ли гърмовежеца е господар
 На небесата, не там ли, там на Олимп,
 Където облаците вечер се събират,
 Се дига неговия мраморенъ чертог?
 Не той ли окръжен от верни богове,
 Послушни негови слуги, властува днес?
 Защо се удивлявате, че аз — безсмъртен
 И равен тем, свидетели ги призовавам?
 Богината Темида майка моя е:
 Премъдрата предсказваше ми често тя
 За бъдащето, аз научих се от нея,
 Че силата и твърдостта сами не могатъ
 Победно да властвуват, ако нема разум.
 Ала титаните, чедата на небето
 И на земята, разума презреха ми.
 Надмените, облеgnати на своята сила,
 Намислиха властта да грабнат те, когато
 Сред боговете се повдигнаха раздори.